

gazdaság és fatermesztés között. A cellulóznyár telepítésének ellentételeznie kell az elmaradó mezőgazdasági termelést. A való helyzet az, hogy a mezőgazdaság a nem gazdaságos területeit, melyeket a földhivatal erdőtelepítésre nem engedélyezett, előszeretettel jelölte ki cellulóznyárasok céljaira. Ezen területek egy része nem elégíti ki teljesen a cellulóznyár termőhelyi kívánalmait. A bemutató során ilyenekkel is találkozhattak a résztvevők, bár a gazdaságok munkájára nem ez a jellemző. Sokkal több jót ismerhettünk meg. Példaként említhető a *Gerjени Allami Gazdaság* területén, Dunaszentgyörgy határában, egy tagban bemutatott 57 ha cellulóznyáras. A Duna egykori öntésére telepített, jelenleg 6 éves óriásnyáras fatömege 109 m³/ha. A területen folyó tisztítási munkában 25%-os törzsszámcsökkentést terveztek, a papírfa kérgezését egri géppel végezték.

A szakmai bemutató utolsó programpontjaként a *Paksi Állami Gazdaság* birtópusztai csemetékertjét tekintették meg a résztvevők. A csemetékertben 6526 m² területen intenzív tőzegágyas csemetenevelés folyik és 13 ha terület nyártermesztés céljait szolgálja. Az állami gazdaság merészen vállalta a fenyőtermesztés korszerűsítésének útját, eredményei impozánsak. A folyó évi tervek: erdeifenyő vetésterülete 3026 m², kihozatal 500—700 db/m²; feketefenyő vetésterülete 490 m², kihozatal 400 db/m²; egyéb fenyő vetésterülete 288 m², kihozatal 400 db/m²; éger vetésterülete 2310 m², kihozatal 300 db/m²; nyír vetésterülete (eredeti talajba történt a vetése) 350 m², kihozatal 300 db/m². A kertben bevezetett tőzegágyas csemetetermesztésről *dr. Tompa Károly Az Erdő* 1972. évi 4. számában beszámolt, a dolgozatban ismertetett adatok kiegészítéseként Suba János közölte, hogy perlitbe nem vetettek, azt csak takarásra használják.

A kétnapos bejárás résztvevői meggyőződhetnek arról, hogy Tolna megyében a lelkes fásítók, erdészeti ügyintézők munkáját a gazdaságok vezetői megértéssel támogatják, az erdészeti tevékenység az állami gazdaságok munkájának hasznos kiegészítő része.

634.0.622

ERDŐLELTÁR 1970

Rakonczay Zoltán

A Mezőgazdasági és Élelmezésügyi Minisztérium Erdőrendezési Főosztályának szervezésében az állami erdőrendezőségek adatai alapján nyomdában van az „Erdőleltár 1970” című kiadvány, ami előreláthatólag három kötetben jelenik meg.

A kiadvány megjelentetését indokoltá, illetve lehetővé tette az, hogy 1970-ben ünnepeltük a felszabadulás és egyben az erdők államosításának 25. évfordulóját, véget ért az 1953-ban elkezdődött 18 évig tartó első üzemtervezési ciklus, valamint, hogy valamennyi erdőre és fásításra kiterjedő ilyen részletes

adatokat tartalmazó könyv hazánk jelenlegi területére vonatkozólag még nem jelent meg.

A könyvben az erdőgazdasági üzemtervek összesítőjeként a szakközönség rendelkezésére fognak állni mindazok az adatok, amelyek az erdők területére, fa-tömegére, fafajaira, növedékére, valamint a fakitermelési lehetőségekre, az erdőnevelési és erdőművelési feladatokra vonatkoznak. Az adatok túlnyomó többsége az utóbbi évek gyakorlata alapján szektoronként került feldolgozásra a szükséges részletezéssel. Ezen kívül a legtöbb adat erdőrendezésenként, megyénként, erdőfelügyelőségenként, erdőgazdaságonként, községenként, erdőrendezési körzetenként, erdészetenként, valamint ezek különféle kombinációiban nyert feldolgozást.

Közismert, hogy a fásításokról erdőgazdasági üzemterveket nem készítünk, mégis szükségesnek tartottuk, hogy a kiadványban a fásítások legszükségesebb adatai is szerepeljenek annál is inkább, mert eddig a vezetés számára ezekről álltak rendelkezésünkre a leghiányosabb ismeretek.

Az első kötetben a területadatok, a másodikban az élőfakészletre, a növedékre, fafajokra és a korosztályra vonatkozó adatok szerepelnek, míg a harmadikban az üzemtervi előírások és az utóbbi három év tényszámái kapnak helyet.

A kötetek egyenként kb. 500 oldal terjedelműek, amiből egyértelműen megállapítható, hogy egy ilyen rövid cikk keretében még a legfontosabbak ismeretetésére sem kerülhet sor. Ezért e rövid cikkben az érdeklődésre legjobban számot tartó adatok mellett elsősorban azokat szeretném ismertetni, amelyek eddig más kiadványokban egyáltalán nem szerepeltek, vagy csak a szakma szűk rétegei számára voltak hozzáférhetőek.

A felmérés időpontjában hazánk erdő-, valamint erdőhöz tartozó egyéb területe az állami erdőrendezőségek adatai szerint 1 558 434 ha volt, ami 16,7⁰/₀-nak felel meg. Ez 81 569 ha-ral nagyobb, mint a megyei földhivatalok által nyilvántartott 1 476 865 ha erdő művelési ágú terület. A földhivatalok adatai szerint tehát az ország erdősültsége 15,9⁰/₀.

Ezen felül az állami erdőrendezőségek nyilvántartásba vettek 63 093 ha fásított területet (0,7⁰/₀).

Az erdőrendezés adatai szerint tehát az erdők és a fásítások együttes területe 1 621 527 ha (17,4⁰/₀).

Ennek kerekén 63⁰/₀-a a MÉM felügyelete alatt álló állami erdőgazdaságok, 4⁰/₀-a az állami gazdaságok, 5⁰/₀-a más tárcák felügyelete alatt álló állami erdőgazdaságok, 1⁰/₀-a vízügyi igazgatóságok, további 1⁰/₀-a pedig egyéb állami szervek kezelésében van. Az állami erdők 74⁰/₀-os részesedése mellett 25⁰/₀ a mezőgazdasági termelészövetkezetek, 1⁰/₀ pedig fele-fele arányban az erdőbirtokosságok, valamint a magánosok és egyéb nem állami szervek tulajdonában, kezelésében, illetve használatában áll.

Az erdővel és fásítással rendelkező szervek és magánszemélyek száma 6960, ebből 14 (állami) erdő- és fafeldolgozó gazdaság, 5 állami erdő- és vadgazdaság, 1 állami parkerdőgazdaság, 1 állami tanulmányi erdőgazdaság és 2 egyéb állami erdőgazdaság. A MÉM felügyelete alatt álló 21 állami erdőgazdaság átlagos területe 48 800, a más tárcák felügyelete alatt álló 2 állami erdőgazdaság átlagos területe pedig 37 500 ha, így az előbb említett 23 állami erdőgazdaság átlagosan 47 800 ha-on, az erdővel, illetve fásítással rendelkező 171 állami gazdaság pedig átlagosan 363 ha-on gazdálkodik. A 12 vízügyi igazgatóság átlagos erdőterülete nem éri el az 1200 ha-t. A felsoroltakon kívül még 700 egyéb állami szervnek van kisebb-nagyobb erdőterülete és fásítása 33 ha-os átlagterü-

Magyarország erdő-, illetve erdőhöz tartozó területe megyénként

Megye	A megyei földhivatalok		Az állami erdőrendezés		Eltérés +
	adatai szerint				
	ha	%	ha	%	ha
1	2	3	4	5	6
Baranya	93 783	20,7	97 756	21,5	3 973
Bács-Kiskun	95 899	11,5	108 856	12,9	12 957
Békés	18 466	3,3	19 027	3,6	561
Borsod-Abaúj-Zempl.	177 480	24,5	190 827	26,2	13 347
Csongrád	21 850	5,1	22 194	5,2	344
Fejér	49 842	11,4	53 621	12,4	3 444
Győr-Sopron	61 292	15,3	66 779	16,7	5 487
Hajdú-Bihar	48 937	7,9	52 381	8,4	3 444
Heves	77 238	21,2	78 598	21,6	1 360
Komárom	57 690	25,6	59 366	26,4	1 676
Nógrád	81 581	32,1	85 895	33,8	4 314
Pest	127 959	18,5	136 859	19,8	8 900
Somogy	133 698	22,0	140 413	23,1	6 715
Szabolcs-Szatmár ..	50 433	8,5	51 560	8,7	1 127
Szólnok	20 157	3,6	21 334	3,8	1 177
Tolna	50 824	14,1	53 733	14,9	2 909
Vas	82 596	24,7	85 078	25,5	2 482
Veszprém	138 334	26,7	144 632	27,8	6 298
Zala	88 806	27,0	89 525	27,3	719
Összesen	1 476 865	15,9	1 558 434	16,7	81 569

leten. Mindezt összevetve az összes erdővel rendelkező állami szerv száma 906 és — habár ez a szám nem jellemző — megállapítható, hogy átlagterületük 1323 ha.

Az adatfelvétel időpontjában 2600 termelőszövetkezet 407 000 ha-on gazdálkodott, vagyis egy-egy szövetkezet átlagosan mindössze 156 ha erdőt és fásítást vállalhat magáénak. A még meglévő 81 erdőbirtokosság 86 ha, a 3373 egyéb — zömében egyéni erdőbirtokos — pedig átlagosan 2,4 ha erdőterületen fejt ki gazdálkodási tevékenységét. Mindezeket összevetve Magyarországon 1970 végén

egy erdőgazdálkodó szerv erdőterülete átlagosan 224 ha-t tett ki, ami fásítással együtt 233 ha volt.

A fentebb említett, közel hétezer erdőkezelő szerv, illetve tulajdonos közül 100 ha-on felüli erdőterülettel csak 1348 szerv rendelkezett, amiből 23 állami erdőgazdaság, 121 állami gazdaság, 10 vízügyi igazgatóság, 40 egyéb állami szerv (az állami szervek száma összesen 194), 1137 termelészövetkezet és 17 erdőbirtokosság.

Az 1953—1970 közötti 18 esztendő alatt az állami erdőrendezősek 2 228 462 ha-ról készítettek erdőgazdasági üzemtervet, ami azt jelenti, hogy az ország erdőterületét az említett időszak alatt több mint másfélszer üzemtervezték. Tizennyolc év átlagában tehát évente 123 000 ha erdőterületről készült üzemterv. A legkevesebb üzemtervet — 47 705 ha-ról — 1965-ben, a legtöbbet — 189 162 ha-ról — 1970-ben készítettek.

Az elkészített, illetve jóváhagyott üzemtervek száma 10 012, vagyis egy üzemterv átlagosan 224 ha területet tartalmazott. Egy-egy üzemterv átlagosan a legkevesebb erdőterületet — 94 ha-t — 1960-ban, a legtöbbet — 914 ha-t — 1953-ban foglalt magában.

A véletlennek tekinthető, de érdekes megjegyezni, hogy a 224 ha-os átlagos üzemtervi terület — ami egyébként nagyon alacsony — pontosan egyezik egy-egy erdőgazdálkodó szerv átlagos erdőterületével. Részben ebből következik, hogy az érvényben levő üzemtervek száma 6629, ami viszont alig kevesebb, mint az országban meglévő valamennyi erdőgazdálkodó szerv száma. Az üzemterveknek egyébként kerekén 80%-a van érvényben. Az adatfelvétel időpontjában az ország összes erdőterületének csupán 1,5%-áról, vagyis 24 000 ha-ról nem állott rendelkezésre üzemterv.

A kialakított tagok száma kerekén százezer, 15 ha-os, az erdőrészeketé pedig több mint 320 000, négy és fél ha-os átlagterülettel. Az üzemtervezett erdőterületek elsődleges rendeltetés szerinti megoszlása bizonyos összevonásokkal, kikerekítve, százalékosan a következő: fatermelés 84; mag-, bot-, vessző-, csemete- és dugványtermelés 1; védelem 9; szántó, rét, legelő 3; nyiladék 1; egyéb 1; terméketlen 1.

Az állami erdőgazdaságok erdészeteinek száma 1970 végén 202 volt. Átlagos területük kerekén 5400 ha. Az erdészetek területe nagyság szerint az alábbi képet mutatja:

Terület (ha)	Erdészetek száma
1000 ha alatt	1
1 000— 2 000	5
2 000— 3 000	10
3 000— 4 000	27
4 000— 5 000	59
5 000— 6 000	36
6 000— 7 000	26
7 000— 8 000	17
8 000— 9 000	9
9 000—10 000	6
10 000—11 000	2
11 000—12 000	1
12 000—13 000	—
13 000—14 000	2
14 000—	1
Összesen:	202

Az erdővel és fásítással rendelkező

Állami Erdőrendezőiség	Erdővel és fásítással														
	áll. eg.			egyéb eg.			áll. gazdaság			OVH			egyéb áll.		
	100 ha-nál n.	100 ha-nál k.	Együtt	100 ha-nál n.	100 ha-nál k.	Együtt	100 ha-nál n.	100 ha-nál k.	Együtt	100 ha-nál n.	100 ha-nál k.	Együtt	100 ha-nál n.	100 ha-nál k.	Együtt
	2			3			4			5			6		
1	2			3			4			5			6		
Budapest	5		5	1		1	20	4	24	1	1	2	10	89	99
Veszprém	1		1	1		1	6		6				3	30	33
Szombathely	3		3				9	1	10	1	1	2	6	74	80
Zalaegerszeg	1		1				5		5				1	7	8
Kaposvár	1		1				10	3	13					8	8
Pécs	3		3				16	5	21	2		2	5	72	77
Szeged	2		2				23	7	30	2		2	7	195	202
Debrecen	2		2				25	14	39	3		3	3	107	110
Miskolc	1		1				1	10	11	1		1	1	42	43
Eger	2		2				6	6	12				4	36	40
Összes	21		21	2		2	121	50	171	10	2	12	40	660	700

Az új erdőrendezési elveknek megfelelően az ország egész területét 221 erdőrendezési körzetre osztottuk, amelyek a jövőben az üzemtervkészítés alapját képezik. A kiadvány első kötetének legterjedelmesebb, de egyben legértékesebb része az erdőterületeknek és fásításoknak községhatáronkénti és azon belül főbb szektoronkénti kimutatása. Ebből megállapítható, hogy az összeírás időpontjában egy-egy községben mennyi erdő volt a különféle erdőgazdálkodó szektorok kezelésében, valamint a községhatárokon belül talált fásítások területe.

Említettük, hogy az erdőterület 84%-a (1 314 413 ha) szolgálja elsődlegesen a fatermelést, amiből 79 818 ha üres terület, vagyis a faállománnyal borított terület 1 234 595 ha. A fatermelésre kijelölt erdőterületeken a hektáronkénti élőfakészlet 127, míg a különleges rendeltetésű erdők területén 83 m³. Az erdőterületek teljes élőfakészlete kerekén 180 millió m³, a fásításokkal együtt megközelíti a 190 millió m³-t. Az 1 ha-ra eső élőfakészlet a fatermelésre kijelölt (gazdasági) és a különleges erdőkben együttesen 123, a folyónövedék pedig 4,1 m³. Az állami erdők 74%-os területi részesedés mellett az élőfakészlet több mint 80%-ával rendelkeznek. Ugyanakkor a mezőgazdasági termelőszövetkezetek területi részesedése 25%, de ezen a területen az összes élőfakészletnek csaknem egészen 19%-a van.

szervek száma erdőrendezéségenként

rendelkező szervek száma

összes áll.			Tsz			erdőbirt.			E			Összes		
100 ha-nál n.	100 ha-nál k.	Együtt	100 ha-nál n.	100 ha-nál k.	Együtt	100 ha-nál n.	100 ha-nál k.	Együtt	100 ha-nál n.	100 ha-nál k.	Együtt	100 ha-nál n.	100 ha-nál k.	Együtt
7			8			9			10			11		
37	94	131	76	131	207		4	4		421	421	113	650	763
11	30	41	100	81	181	1	7	8		7	7	112	125	237
19	76	95	129	69	198	5	15	20		2500	2500	153	2660	2813
7	7	14	95	36	131		1	1		1	1	102	45	147
11	11	22	108	35	143					4	4	119	50	169
26	77	103	159	97	256							185	174	359
34	202	236	58	391	449					73	73	92	666	758
33	121	154	193	435	628					4	4	226	560	786
4	52	56	76	110	186	8	33	41		17	17	88	212	300
12	42	54	143	78	221	3	4	7		346	346	158	470	628
194	712	906	1137	1463	2600	17	64	81		3373	3373	1348	5612	6960

A korosztály megoszlása az alábbi képet mutatja: 1—10 éves korosztályba esik az erdőterület 23, 10—20-ba 20, 21—30-ba 17, 31—40-be 11, 41—60-ba 16, 61—80-ba 9, 81—100-ba 3 százaléka és 100 éven felül az erdők 1/0-a.

A fatermelésre kijelölt faállománnyal borított erdőterületek adatai szerint a fafajok megoszlása, kikerekítve, bizonyos összevonásokkal, százalékosan az alábbi képet mutatja: tölgy 23, bükk 7, akác 22, cser 14, gyertyán 9, magas-kőris, szil, juhar, fekete dió, vadgyümölcs és egyéb kemény 4, éger 2, hárs 1, nemesnyár 5, hazai nyár 2, fűz 1, fenyő 10.

Az üzemtervek szerint az erdőkből és fásításokból évente kitermelhető fa-tömeg kerekén 6,5 millió m³, ebből 5,1 millió m³ az állami, 1,3 millió pedig a termelőszövetkezeti és egyéb erdőkből vágható. A véghasználati fatömeg előírás 4,7 millió, míg az előhasználati 1,8 millió m³. Az évente így keletkezett vágásfelújítási kötelezettség közel 23 000, a gyérítendő terület több mint 60 000, a tisztítás pedig mintegy 40 000 ha.

A három kötetben megjelenő, mintegy másfélezer táblázat csaknem 360 000 adatot tartalmaz, amiből ízelítőként e cikk mellékleteként néhány összefoglaló táblázatot közlünk. Az adatok számos célra felhasználhatók lesznek és abból sokféle elemzésre és megállapításra nyílik mód.

Összefoglaló adatok szektoronként

Sor- szám	Megnevezés	Összes terület	Erdőgazdasági terület megoszlása								
			Eg	EEg	Ág	OVH	Eá	Öá	Tsz	Eb	E
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1.	Összes terület (1000 ha)	9303	1 025	75	1020	20	750	2890	5910	—	503
2.	Az ország területének %-a	100	11	1	11	0	8	31	64	—	5
3.	Összes erdőterület (1000 ha)	1558	1 025	75	52	11	18	1181	363	7	7
4.	Az erdő %-a az országosnak	100	65,8	4,8	3,5	0,7	1,2	76,0	23,2	0,4	0,4
5.	Az erdő %-a a saját területnek	16,7	100	100	5,2	5,5	2,5	41,0	6,1	100	1,4
6.	Összes fásítás (1000 ha)	63	—	—	10	3	5	18	44	—	1
7.	A fásítás %-a az országosnak	100	—	—	15,8	3,7	8,6	28,1	70,3	—	1,6
8.	A fásítás %-a a saját területnek	0,7	—	—	1	15	1	0,5	0,8	—	—
9.	Erdő+fásítás (1000 ha)	1621	1 025	75	62	14	23	1199	407	7	8
10.	Az erdő+fásítás %-a az országosnak	100	63,3	4,6	3,8	0,8	1,5	74,0	25,1	0,4	0,5
11.	Az erdő+fásítás %-a a sajátnak	17,4	100	100	6,2	70,0	3,0	41,5	6,9	100	1,5
12.	Az erdőgazd. szervek száma	6960	21	2	171	12	700	906	2600	81	3373
13.	Az erdőgazd. szervek átl. területe	233	48 805	37 500	363	1166	33	1323	156	86	2,4
14.	Az erdőgazd. szervek száma 100 ha alatt	5612	—	—	50	2	660	712	1463	64	3373
15.	Az erdőgazd. szervek száma 100 ha fölött	1348	21	2	121	10	40	194	1137	17	—

Dr. Nemesdy Ervin: Utak és autópályák pályaszerkezete

(Technológia — Építés) Műszaki Könyvkiadó, Budapest, 1971.

A közúti forgalom, a gépjárművek számának rohamos növekedése mellett az elmúlt másfél évtized alatt az utépítés is igen nagymértékben fejlődött hazánkban. A gépjárművek számának növekedése mellett döntő változás következett be a tengelynyomás nagysága tekintetében, mert elterjedtek a magas tengelysúllyal rendelkező autóbuszok és tehergépkocsik. Ezzel együtt, de nem arányosan, hanem hatványozottan nőtt a pályaszerkezet igénybevétele és ennek következtében még viszonylag magas forgalomteherbírásra épített útjaink is gyorsan tönkrementek. Az új utak építése és a régi utak korszerűsítése nagy feladat elé állította mind az elméleti, mind a gyakorlati szakembereket. Ez a magas színvonalú, részletes és tetszetős megjelenésű könyv az utépítés további munkájához nyújt pótolhatatlan segítséget, melynek minden része — a szerző többi munkájára jellemző módon — könnyen érthető, lényegre szorító, áttekinthető és nagyon kellemes szövegezésű. A közutak építésére vonatkozó ismeretek mellett bőségesen tartalmaz olyan anyagot is, amit erdőgazdasági útpályák (általában gazdasági utak) létesítésénél használhatunk fel.

A „Gépjárművek igényei az útburkolattal szemben” fejezet a kölcsönhatással foglalkozik, ami a pálya és a jármű között van. Részletesen tárgyalja mozgó jármű stabilitási viszonyait és ennek alapján összefoglalja azokat a legfontosabb felület-minőségi jellemzőket, amelyeket a biztonságos és gazdaságos használhatóság érdekében a pályaépítés során ki kell elégíteni.

A forgalom — terhelés és pályaszerkezet teherbíróképesség összhangjáról már a tervezés során gondoskodni kell. Ez „Az útpályaszerkezet felépítése és teherbíróképessége” fejezetben taglalt ismeretek segítségével valósítható meg. A szerző a fejezeten belül többször is rámutat arra, hogy milyen hatást gyakorol a nagy tengelysúlyú járművek alkalmazása a szükséges pályaszerkezet egyenértékvastagságára, ill. adott pályaszerkezet élettartama milyen rohamosan csökken, ha ugyanazt a menynyisítható magas tengelysúlyú járművek igénybevitelével szállítjuk. Ez a kérdés az erdészeti anyagmozgatás fejlesztésének nagyon időszerű kérdése.

A pályaszerkezet élettartama a földmű szakszerű kialakításától is függ, mely követelményeket „Az utépítés igényei a földművekkel szemben” fejezetben találjuk meg.

Az „Aszfaltanyagok és vizsgálatuk” fejezet igen jól és részletesen foglalja össze a témakörbe tartozó külföldi és hazai ismereteket, a jó aszfaltkeverék előállításához szükséges tudnivalókat. Külön fejezetben tárgyalja az aszfaltburkolat-minták utólagos minőségi vizsgálatát.

A „Burkolatalapok” fejezet foglalkozik mindazokkal az útalapszerkezetekkel, amelyeket jelenleg építenek, és amelyek építése a közeli jövőben számításba jöhet. Az egyes alapfelelések értékelése mellett megtaláljuk a régi burkolatok útalapként való felhasználásával kapcsolatos, az építésnél követendő szempontokat is.

Az „Aszfaltburkolatok és kivitelezésük” fejezet a könyv legerjedelmesebb része, ami a témakör fontosságát és aktualitását is kihangsúlyozza. A melegaszfaltburkolatok építése az erdőgazdasági utaknál is megkezdődött, és ezen munkához szükséges ismereteinket e fejezet tartalmával nagyon előnyösen kiegészíthetjük.

A betonburkolatok alkalmazásának erdőgazdasági vonatkozásban telepi úthálózatnál és térburkolásnál van jelentősége. A létesítéssel kapcsolatos ismereteket, a legfejlettebb építési módszereket a „Betonburkolatok és kivitelezésük” fejezetben tárgyalja a szerző.

A „Kőburkolatok” fejezet e burkolatfajta sajátos és eléggé lecsökkent alkalmazási területeit tárgyalja, valamint ismerteti a burkolatfajtákat, ezek építési módjait.

Az építés ellenőrzését megkönnyítő eljárásokat a „Matematikai-statisztikai módszerek és gyártásellenőrzés az utépítésben” fejezet foglalja össze.

Végül az utolsó, tizedik „Kiegészítések-függelék” fejezet olyan előírások részletes, értékelt kivonatát adja, melyeket az előbbi fejezetek egyikébe sem lehetett besorolni. (Pl. közetek polírozhatósága, aszfaltkeverékek vizsgálata préselt próbatestekkel, egyes külföldi aszfaltszabványok stb.)

A könyv kb. 400 oldal és külföldi szakkönyv és szakdolgozat anyagát közli az egyes fejezetek végén Ezen kívül igen részletes irodalomjegyzéket nyújt az olvasónak.

A mintegy 70 ív terjedelmű, 511 ábrát és 80 képet tartalmazó és a Műszaki Kiadó kiváló munkáját dicsérő, külsejében is igen tetszetős megjelenésű munka minden tekintetben alkalmas arra, hogy az erdőgazdasági utépítő szakemberek eredményesebb tevékenységét szolgálja. Ezért nem hiányozhat az erdőgazdaságok és műszaki erdészetek könyvtárából.

Dr. Rácz József